

Mt 7, 13 – 14 O dvou cestách

Sestry a bratři, milé děti, mladí přátelé,

sešli jsme se dnes tady – ve svém kostelíčku, ve svém sboru, abychom především **děkovali**; děkujeme Bohu za uplynulý čas prázdnin, dovolených, za dny volna, pohody, sportování, poznávání nových krajů a zemí, děkujeme za přírodu, moře, za navázání nových kamarádství, za setkání s přáteli. Je toho mnoho, za co můžeme a máme děkovat. A jestli nás teď v létě potkalo i něco špatného, těžkého, Bůh nám dává sílu to zvládnout nebo se s tím vyrovnat, nevzdávat se. - Měsícem září jsme vstoupili do nového školního roku, my dospělí do nového pracovního období, studenty VŠ čeká od října nový akademický rok. Všichni jsme na začátku nové cesty – neznámé cesty. Cesta není vždycky rovná, přímá, krásně upravená, není to nová asfaltka ☺ Nová cesta každého z nás bude různě klikatá a hrbolatá, budou na ní překážky – kameny a výmoly, a také určitě křižovatky. Některá rozcestí mají ukazatele (známe to z výletů). Četli jsme ze SZ o takovém ukazateli: Vyber si – dobro nebo zlo, život nebo smrt. Kdo z nás by šel podle směrovky smrt a zlo? Nikdo přece! Všichni si chceme zvolit život a dobro! - Ale některé křižovatky jsou nenápadné a takto jednoznačné ukazatele tam nejsou. Také se vám někdy v neznámé krajině stalo toto?: Jdeme po široké pohodlné cestě, třeba i podle značek, povídáme si s kamarády, nedáváme pozor a najednou zjistíme, že jdeme špatně. Široká cesta sice pokračuje dál, ale značka tam není; měli jsme odbočit z té široké, krásné, pohodlné cesty na úzkou, nenápadnou cestičku do kopce, plnou kořenů a kamení. Tam vede značka k našemu cíli! Přesně o tom mluví Pán Ježíš, jak jsme četli z Mt ev. : O dvou cestách. Podobně jako v přírodě je tomu v našem životě. Ne vždycky ta široká cesta, po které jde mnoho lidí, je ta správná. Ježíš nás varuje před pohodlnou, širokou cestou, na které je nápis **JÁ**. Abych **já** se měla dobře, aby to **pro mě** bylo jednoduché, snadné, aby se všichni podřídili **mně**. Říká se tomu sobectví. Je to cesta, která vede do záhuby – mineme cíl. A pak je možnost zvolit tu úzkou, nenápadnou, kamenitou, namáhavou cestu. Moc lidí po ní nejde. Nemá žádný velký nápis, jen na stromě na březové kůře malá cedulka nebo do kamene vyrytá slova: **Bůh a druzí lidé**.

(Nebo Bůh a pomoc druhým.) Tu namáhavou cestu do kopce nezvládneme s velkým batohem, plným mnoha zbytečností. Jen to nejdůležitější musíme mít s sebou, stačí malý batůžek, kde máme lásku, ochotu pomoci, obětavost, pozornost, víru a radost – úsměv pro druhé!

Dvě cesty, dva způsoby života; a mnoho křižovatek – větších i malých, nenápadných. Je na tobě, jak se rozhodneš, co si vybereš. Abys neztratil správnou cestu, abys došel k cíli. Boží hlas nám radí – Boží hlas do našeho nitra, do našeho svědomí. Ale ten hlas je tichý, jemný. Proto musíme být pozorní, naslouchající a stále hledající. A jít raději s tím malým batůžkem. **Zvolme si tu úzkou, trnitou cestu lásky, služby, pomoci, která vede k životu.**

Společná píseň: Moudrost mi, Pane, dávej, abych po tvé cestě chodil

/Jin. Buttová, rodinné bohoslužby Krč 8. 9. 2019/